

Ivan Rejc: Od Soče do Piave in naprej

Knjižnica Cirila Kosmača v Tolminu, 11.11.2015 ob 19.00

»Začne se, ko si še nepopisan list, in srkaš znanje, ločiš lepo od manj lepega, sprejemaš kar je pristno in pošteno z naklonjenostjo, imaš hotenje spoznati svoje strahove od blizu, ko si na robu nevidne tanke črte, ko s soplezalcem niso več potrebne besede za sporazumevanje, ko soplezalcu zaupaš, ko veš, da nisi niti prvi niti zadnji, ko sprejemaš naravno stihijo kot nekaj lepega, ko se znaš ustaviti, ko moraš iz sebe iztisniti vse rezerve, ko spoštuješ tiste, ki so bili pred teboj, ko imaš nekoga, ki mu lahko zaželiš, naj vedno ostane ena gora v tvojih sanjah...« (Ivan Rejc)

↑Ivan Rejc pod Aconcaguo. (Foto: Jože Andlovic)

↓Avtor v Matijevem stebru - SV stena Jerebice (Arhiv IR)

»Kaj predstavlja trideset let v zgodovini vesolja? En blisk morda. Kaj je trideset let v zgodovini Zemlje? En vzdih morda. A v zgodovini posameznika predstavlja dovršen del pogače, ki jo hočeš nočeš nekega dne poješ. Za nekoga je pogača lahko tudi feferon ...

/.../ Ja, trideset let je minilo, odkar sem kupil kosilnico BCS diesel in kljub vsem pokošenim hektarom še vedno brezhibno poje – le kosec je v tem času postal možakar bolj sivih las. In tudi trideset let je že minilo, odkar smo preplezali veliko južno steno Aconcague. Medtem je Soča neustavljivo tekla in s seboj odnašala tudi prah spomina, tiste lepe in manj lepe trenutke, a tistih najpristnejših ni odnesla. Ti so še vedno živi, tlijo kot iskre v pepelu in nekega dne privrejo na dan. Tudi marsikatero lepo smer smo medtem še splezali in vsaka je zgodba zase. In ko roka poboža oprimek v južni steni Jerebice, ko pogled zaplava prek njenih prepadnih stebrov in zajed, ožarjenih v

poznojesenskem soncu, te spreleti misel – ne nostalgija, le misel – kakšno neizmerno bogastvo nam je dano, ko se med vzponom predaš gibanju v vertikali in pri tem ne misliš na nič drugega.

Smo po tridesetih letih še isti? Kaj se je v nas spremenilo, kaj je še ostalo? Dokler imaš prijatelja, ki mu lahko zaželiš, naj vedno ostane ena gora v tvojih sanjah, je vredno biti, žrtvovati se, pustiti nečimrnost ob strani ...»

(Ivan Rejc: Kako mine trideset let, ob obletnici 1. Primorske odprave na Aconcagua, PV 2012-2, str. 57)

↑Ivan Rejc v smeri Muezin (ED), WADI RUM – NASRANI (Jordanija). Foto: Darko Podgornik

Že od leta 1976 dalje Ivan Rejc svojo življenjsko povest tesno povezuje z razvojem alpinizma v Posočju. Na primorski strani Julijcev je malo sten, kjer ne bi preizkusil svojih mladostnih moči. Te nikakor ne pojenjajo, saj mu ne zmanjka kvalitetnih novih ciljev. Pritrjuje misli, da ostane v sanjah alpinista vedno še kakšna neizpolnjena želja. S svojimi željami in dejanji je segel tudi drugam, v Centralne Alpe, Dolomite, Karnijske Alpe, Grčijo, Ande, Ekvador, Tien Šan, Patagonijo, Wadi Rum v Jordaniji itd.

←Ivan Rejc, Zlatko Gantar in Pavel Podgornik na grebenu Aconcague l. 1982.

(Foto: Peter Podgornik)

Prvo, otroško plezanje je okusil blizu rojstne Kneže

v Baški grapi: »Okrog domačije sem imel skalce, kjer sem trgal srajce in hlače še preden sem vedel za alpinizem.« Bolj resno pa je začel v drugem letniku srednje šole, sredi prodorne skupine AO Nova Gorica, kjer je po večkratnih poskusih zagona iz tamkajšnje alpinistične šole leta 1975 izšla perspektivna skupina mladih zagnancev. V tistem času je najmočnejši vtis nanj napravila alpinistična literatura, Rochejeva knjiga Prvi v navezi, Terayeva Osvajalci nekoristnega sveta idr. Ivan se je nato leta 1979 pridružil kolegom v novo nastalem domačem Soškem alpinističnem odseku in Gorski reševalni službi v Tolminu, kjer še vedno aktivno deluje.

Prisrčno vabljeni na prvi planinski večer v novi sezoni!